

bestemt opgive den Marsag, der nøder ham til at sende en Anden paa sine Begne. Det er imidlertid oplyst for Udvalget, at det ikke finder Sted, at der er Mange, der angive Forsald, uden at angive, hvori Grunden bestaar. Jeg kan derfor ikke Andet end bestemt hævde, at det vil være det Rigtigste, at Vndringsforslaget Nr. 7 idag vedtages. Jeg ventet ikke, at Ministeren gjør nogen absolut Modstand derimod, lige som jeg tror, at det ogsaa fra anden Side her i Salen vil møde i alt Fald mindre Modstand, end det subsidie Forslag Nr. 8. Jeg anbefaler derfor meget indstændig Vndringsforslaget under Nr. 7 til Vedtagelse, overbeviist om, at derved vil den Uregelmæssighed, som er indtraadt i Forligsvæsenet, blive rettet, og at dette vil fremdeles faae en temmelig stor Betydning. Vndringsforslaget under Nr. 10 til § 7 gaar ud paa, som det vil ses, at der skal i 4de Linie indskydes: „Retten kan i første Instants paalægge en ny Forligsmægling“. Man har nemlig været bange for, at Retterne i de andre Instanter, Overretten og Høiesteret, skulde komme til det Resultat, at der ikke har fundet tilbørlig Forligsmægling Sted i Sagen, og hvis man saa skulde begynde forfra, saa maatte Sagen standse for en Tid, og ny Forligsmægling finde Sted. Derfor, naar Forligsmægling skal finde Sted om igjen, skal det kun ske ved første Instants. Udvalget har altsaa været bange for, at Processvæsenet, som det staaar, skulde blive altfor vidtløftig; naar Retten kunde komme til det Resultat, at den sagde: Vel er Underretten kommen til det Resultat, at Forligsmæglingen i første Instants var rigtig, men det finde vi ikke. Det vil altsaa give Anledning til, at Sagen enten maa optages paa Ny eller ogsaa, at Sagen — jeg veed ikke, hvilket da vil blive Tilfældet — maa standse, for at Forligsmægling skal kunne foretages, for ikke at tale om, at Høiesteret kunde komme til et 3die Resultat. For at det ikke skal ske, har man ment, at denne Vndring, som altsaa har nogen Betydning, burde indsettes, at i første Instants kan Retten forlange ny Forligsmægling. Angaaende Vndringsforslaget under Nr. 13, at 24 Timer forandres til 2 Dage, tror jeg ikke, der behøves nogen videre Motivering. Det er nemlig Noget, som ofte vil kunne finde Sted, at selv om Forligskommissionen og den Paagjældende opholder sig i samme Kommune, kan han være bortreist eller paa anden Maade forhindret fra i en snever Bending at komme tilstede. Udvalget har derfor enstemmig fundet, at det er rigtigst at forandre det til 2 Dage. Den meget ærede Justitsminister henlede ogsaa ved Sagens første Behandling Opmærksomheden derpaa. Vndringsforslaget om en ny Paragraf, der er stillet af flere ærede Medlemmer udenfor Udvalget, skal jeg ligesaa lidt udtale mig om, som om de øvrige Forslag, forinden jeg har hørt de ærede Forslagsstillere.

Beth: Naar jeg tager Ordet idag, maa jeg gjøre det høie Ting en Undskyldning for mit Drøgen, men da jeg har stillet et særligt Vndringsforslag, maatte jeg naturligvis ønske at udtale mig derom saavel som ogsaa om min Stilling til Sagen i dens Helhed. Jeg skal forøvrigt efterkomme den høitærede Formands Opfordring og udtale mig saa kort som muligt. Derfor man i Almindelighed vil oplaste det Spørgsmaal, hvorledes en Forligsordning bør være, tror jeg ikke, at Sparet derpaa vil kunne blive anderledes, end at det i høi Grad vil afhænge af, hvorledes Retspleien er ordnet. Jo bedre Retspleien er ordnet, desto mere træder Forligsprøven og Ordningen af Forligsvæsenet i det Hele i Baggrunden; jo mangelfuldere Retspleien er ordnet, desto mere træder Ordningen af Forligsprøven i Forgrunden, og desto bedre lader tvungen Forligsprøve, Forligstvang i det Hele sig forsvare. Jeg turde maaste forsøge paa at oplyse Rigtigheden heraf ved et Exempel, hvilket jeg skal give, saaledes som det er passeret. En Handlende her i Kjøbenhavn solgte til en Murmester og en Tømmermester, der i Forenig som Entreprenører opføre en Bygning, en Del Materiel til denne Bygning. Da Bygningen var færdig, indtraf det ikke sjeldne Tilfælde, at Entreprenørerne ikke kunde opfylde deres Forpligtelser, og den Handlende faae sig derfor nødsaget til at jagsøge dem; men der er nogle Bestemmelser i Sp- og Handelsretsloven, hvorpaa jeg isøvrigt ikke nærmere skal komme ind her, som gjorde det tvivlsomt, om denne Sag efter sin Veffassenhed henhørte under Hof- og Stadsretten eller under Sp- og Handelsretten. Gen Ting var man imidlertid vis paa, nemlig at man, ved hvilke af disse Retter man end anlagde Sagen, vilde møde den Indsigelse, at den netop ikke hørte under denne Ret, men burde afvises derfra. Det var nemlig blot de Indskænte om at gjøre at trække Sagen i Langdrag; det var ikke Andet, de vilde. Derfor den Handlende vilde anlægge Sagen ved Hof- og Stadsretten, vilde han møde den nævnte Indsigelse, at Sagen burde afvises; derom kunde man efter almindelig Erfaring procedere i omtrent $\frac{3}{4}$ Aar, og da Retten har 12 Uger til at affige sin Dom eller Kjendelse i, vilde der næsten gaa et Aar, inden denne Indsigelse afgjordes. Derfor man da var saa heldig at faae den forkastet, havde man tilbage Proceduren om Sagens Realitet, der ogsaa efter al Nøielighed kunde vare et Aars Tid, saaledes at man maatte indbese, at Processen ved Hof- og Stadsretten vilde komme til at vare i 2 Aar, inden man kunde vente at faae Dom. Anderledes vilde det stille sig, dersom det kunde lykkes at faae Sagen antagen ved Sp- og Handelsretten, og da Spørgsmaalet skulde afgjøres, hvor man først skulde forsøge sig, valgte man Sp- og Handelsretten. Gik det ikke der, varede det dog ikke saa længe, inden man kunde komme til Hof- og Stadsretten. Sagen blev da anlagt ved Sp- og